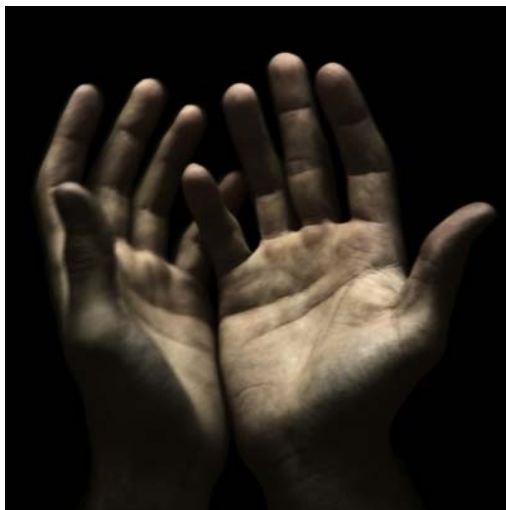

Πόσα μπορεί να κάνει κανείς με το ένα του δάχτυλο;

Συντάκτης / NextDeal Πέμπτη, 28 Απριλίου 2011 11:49

Tweet it | Like <1.2k

**του κ. Βασιλή Πετρουλέα,*

Από χρόνια είχα ακούσει για τον Στέλιο. Ο πατέρας του ο Κλείτος, παλιός συμφοιτητής και φίλος, μου είχε μιλήσει με πολύ καμάρι γι' αυτόν. Ο Στέλιος ήταν το παιδί της υπομονής, ο Άγγελος που είχε χάρισει ο καλός Θεός στην οικογένειά τους. Από έξη χρόνων εμφάνισε σπάνια μυοπάθεια η οποία σύντομα τον καθήλωσε στο αναπηρικό καροτσάκι. Οι γιατροί πρόβλεψαν σταδιακή επιδείνωση και τερματισμό της ζωής στα 21 χρόνια. Για χάρη του Στέλιου οι γονείς του θυσίασαν την σταδιοδρομία τους, ώστε να έχουν χρόνο να τον εξυπηρετούν.

Ο Θεός στέρησε πολλά από τον Στέλιο του χάρισε όμως το δώρο να κατανοεί τους μουσικούς ήχους και να συνθέτει. Καθισμένος στο αναπηρικό καροτσάκι του με τον synthesizer και ένα βοηθητικό ξυλάκι που κουνούσε με δυσκολία έπαιρνε τους στίχους που έγραφε ο πατέρας του και τους έδινε μουσική πνοή, τους έδινε φερέα για να πετάξουν μακριά, να χτυπήσουν τις κλεισμένες πόρτες των ψυχών, να μεταδώσουν το μήνυμα της ελπίδας της θέλησης της πίστης.

Εκεί είχαν μείνει οι πληροφορίες μου για τον Στέλιο και τα χρόνια περνούσαν και όποτε τον έφερνα στο μυαλό μου τον φανταζόμουν πάντα έτσι καθισμένο στο αναπηρικό αμαξίδιο να κινεί με τα βοηθητικά ξυλάκια τις νότες του synthesizer. Έτσι τον φανταζόμουν και τώρα καθώς πετούσα πάνω από το Αιγαίο κατευθυνόμενος προς την μαρτυρική Κύπρο με προορισμό την Λεμεσό. Ήταν η πρώτη μου επίσκεψη στο ηρωικό νησί, για το οποίο είχα διαβάσει και ακούσει αμέτρητα. Πολλά θα ήθελα να επισκεφθώ και να προσκυνήσω. Όμως το πρόγραμμα συρρικνώθηκε την τελευταία στιγμή ασφυκτικά. Η επίσκεψη στην Κύπρο περιορίστηκε σε ένα μόνο εικοστοτετράωρο. Πολλά έφυγαν από το πρόγραμμα. Έμεινε το σύντομο προσκύνημα στην Ι. μονή Σταυροβουνίου, σκαρφαλωμένη στην πανοραμική βουνοκορφή του Ολύμπου, η ξενάγηση στην όμορφη Λεμεσό από τον αγαπητό φίλο Γιάννη Γ., η εξ αποστάσεως ατένιση του σπιτιού που έκρυβε στο υλόγειό του επί τέσσερα χρόνια τον θρυλικό Διγενή και προ παντός η συγκινητική επικοινωνία με τους πολλούς αδελφούς και παλιούς συμφοιτητές και φίλους. Όταν χωρίσαμε είμαστε νέοι επιστήμονες με όνειρα για το μέλλον και τους ορίζοντες ανοιχτούς μπροστά μας. Σήμερα ξανασυναντιόμαστε ώριμοι οικογενειάρχες κουβαλώντας μία ζωή με απροσδόκητες εμπειρίες σκληρές δοκιμασίες και ξεριζωμούς για μερικούς, επιτυχίες αποτυχίες χαρές και λύπες, αλλά ελπίδα και την συγκινητική διαπίστωση ότι ξανασυναντιόμαστε στον ίδιο δρόμο, αυτόν που με υπομονή και αγάπη μας δίδαξαν οι πνευματικοί μας πατέρες στα φοιτητικά μας χρόνια, έστω και αν μερικοί ξεμείναμε πίσω.

Όμως παρά την πίεση του χρόνου είμαι αποφασισμένος να μην θυσιάσω την επίσκεψη στον Στέλιο. Σχεδόν το απαιτώ από τον ευγενικό μου ξεναγό και παλιό φίλο Χαράλαμπο Α. και από τους γονείς του Στέλιου.

Ο Στέλιος, διαφορετικός απ' ότι τον φανταζόμουν. Δεν κάθεται πλέον σε καροτσάκι, δεν βαστάει τα ξυλάκια που του επιτρέπουν να λειτουργεί τον synthesizer. Είναι ξαπλωμένος ανάσκελα, με τον αναπνευστήρα να του καλύπτει μονίμως την μύτη. Μοιάζει αδύναμος, όμως όταν αρχίζεις να συζητάς μαζί του ξαφνιάζεσαι. Διαπιστώνεις μία απεριόριστη ψυχική δύναμη, συνδυασμένη με σπάνιο εσωτερικό πλούτο, ετοιμότητα, λεπτότητα και ευγένεια. Τα λόγια του αποπνέουν γαλήνη, αισιοδοξία, δύναμη, ωριμότητα. Το πρόσωπο φωτεινό. Τα μάτια ζωηρά. Πάνω από το κεφάλι του σαν ορίζοντο αναλόγιο η οθόνη ενός υπολογιστή. Πιό πέρα κ' άλλες οθόνες και δύο υπολογιστές. Η τεχνολογία στο αποκορύφωμά της, αλλά και στον ύψιστο προορισμό της, την δικαίωσή της: στην υπηρεσία του ανθρώπου!

- Στέλιο συνεχίζεις να γράφεις μουσική;

-- Αμέ

-- Και να τραγουδάς;

-- Μου αρέσει πολύ να τραγουδώ.

-- Θα μπορούσες να μου τραγουδήσεις κάτι; Ρωτώ με δισταγμό αλλά και κρυφή προσδοκία.

-- Μετά χαράς

Ξαφνικά από τα ηχεία του computer ακούγεται μία θαυμάσια ορχήστρα και σε λίγο αρχίζει ο Στέλιος να τραγουδάει με την ευλύγιστη συγκινητική φωνή του. Αφουγκράζομαι με όλες μου τις αισθήσεις, κρατώ την αναπνοή μου, συγκινούμαι, ενθουσιάζομαι, τον φιλώ στο μέτωπο.

-- Στέλιο δική σου είναι η μουσική;

-- Ναι.

-- Και η ενορχήστρωση;

-- Ναι.

-- Η ορχήστρα που ακούσαμε ήταν ηχογραφημένη;

-- Όχι, οι νότες για κάθε όργανο γράφτηκαν μία μία στον υπολογιστή ηλεκτρονικά.

-- Πώς;

-- Με το ποντίκι
 -- Και το ποντίκι ποιός το κινεί;
 -- Το δάχτυλό μου.

Ο Στέλιος είναι 30 χρόνων σήμερα. Η ασθένεια νέκρωσε σταδιακά τα μέλη του. Τώρα πιά κινεί μόνο το ένα του δάχτυλο. Με το δάχτυλο αυτό συνθέτει μουσική, κάνει την εντοχρηστροση (πρόσφατα Ρωσική ορχήστρα επισκέφθηκε την Λευκοσία και εκτέλεσε μουσικές συνθέσεις του Στέλιου) , έχει κυκλοφορήσει τρία CD με δική του μουσική, έχει αναπτύξει και διατηρεί ιστοσελίδα στο διαδίκτυο (www.steliospissis.com.cy), επικοινωνεί και ενισχύει με ηλεκτρονικά μηνύματα όλο τον κόσμο. Το σπίτι του κέντρο διερχομένων. Περνούν επιστήμονες, διανοούμενοι, καλλιτέχνες, αθλητές, ..., επώνυμοι και ανώνυμοι. Έρχονται να ενισχύσουν και φεύγουν ενισχυμένοι. Ξαφνικά αρχίζεις να κάνεις οδυνηρές συγκρίσεις. Βλέπεις στον Στέλιο την θαυμαστή τελείωση της δυνάμεως "εν ασθενεία" και την δική σου ψυχική αδυναμία εν υγεία. "Όνομα έχεις ότι ζεις αλλά νεκρός εί!". Η χρόνια εσωτερική μουσική έχει εξασθενήσει τις δυνάμεις της ψυχής σου. Αισθάνεσαι ανώριμος, πολύ ανώριμος και ας έχεις τα διπλάσια χρόνια από τον Στέλιο. Ο Στέλιος στα 30 χρόνια της ζωής του έχει πληρώσει "χρόνους μακρούς" δια μέσου θλίψεων και δοκιμασιών έχει φθάσει σε ωριμότητα ζηλευτή, έχει πολλαπλασιάσει το τάλαντο που του χάρισε ο Θεός. Εσύ πού καταχώνιασες τα δικά σου τάλαντα; ... Πόσα έκανες με τα δέκα σου δάκτυλα όταν ο Στέλιος με το ένα του δάχτυλο έκανε και κάνει τόσα πολλά; (2)

Παραθέτουμε μικρά αποσπάσματα:

"... Μέχρι τα έξη του χρόνια ο Στέλιος ήταν ένα υγιέστατο παιδάκι ταλαντούχο, ιδιοφυία στην μουσική ... κι εμείς κάναμε πολλά όνειρα. Ωστόσο η μυική δυστροφία άρχισε να φθείρη τους μύς να αδυνατίξη τα άκρα και ο Στέλιος στα εννιά του χρόνια κήθη στο αναπηρικό τροχοκάθισμα. Κάπου εδώ πιστέψαμε πως τελειώσαν και τα όνειρα. Κι' όμως, κάπου εδώ ξεκίνησε το θαύμα...

... Πιστεύω ο Θεός που επιτρέπει τα προβλήματα δίνει και την δύναμη, φθάνει να τον εμπιστευθούμε πλήρως... Εκεί που δεν μπορούσαμε να σταθούμε όρθιοι ερχόταν με κάποια ευλογία με κάποια δύναμη να μας σηκώνει να μας στήνει ορθούς. Δεν πιστεύω ένα τέτοιο πρόβλημα να μπορεί να αντιμετωπιστεί με ανθρώπινες δυνάμεις. Για μένα αποκλείεται. Πρέπει να αντλήσει από Εκείνον που είναι η πηγή της δύναμης και δεν είναι άλλος από τον Θεό...

... Στο εργαστήρι του πόνου πλά στον Στέλιο, που το μετέτρεψε σε εργαστήρι χαράς, είδαμε και μάθαμε πολλά. Μαζέψαμε πλούτη ζωής, ανείπωτα βιώματα, συμπεκνωμένη πείρα και ωριμότητα πολλών χρόνων. ... Ο Στέλιος μας ωδήγησε μέσα από την ασθενεία του σε μία υπέρβαση και έγινε η ζωή μας ένα τραγούδι μία μελωδία. ... και μας χάρισε πολλή ευτυχία (ο Στέλιος μόνο ευτυχία μας χαρίζει!).

Τα τελευταία 5 χρόνια ο Στέλιος δεν έχει βγει από το δωμάτιό του γιατί δεν μπορεί... Ένα δωμάτιο για το οποίο ο ίδιος έγραψε: "σε ένα δωμάτιο χωρούν όλα. Σε ένα δωμάτιο χώρεσε όλη η αγάπη. Σε ένα δωμάτιο χώρεσε η ζωή. Σε ένα δωμάτιο χώρεσε ο Θεός..."

... Ευχαριστώ τον Στέλιο γι' αυτό που είναι το τόσο υπέροχο, όχι μόνο γιατί αγγύγιστα υπομένει αγωνίζεται δημιουργεί και μοιράζει την ψυχή του αλλά και γιατί έχει κάνει την λυπη χαρά, την αδυναμία δύναμη τον πόνο προσφορά ... Στέλιο ... σε ευχαριστώ, είμαι περήφανη για σένα σ' αγαπώ!"

«Βήμα-βήμα με χαρά και ενθουσιασμό κάναμε τα βιώματα τραγούδια και λευτερώθηκε ο καημός. Για το Ελληνικό παρελθόν, το τραγικό παρόν, για τον αγνοούμενο, για τη γυναίκα της Κύπρου και τα κλεμμένα μνημεία μας.» (1)

(1) Απόσπασμα από συνοδευτικό έντυπο μουσικής του Στέλιου.

(2) Επιστρέφω στην Αθήνα, με έντονες εντυπώσεις και με ένα DVD στο χέρι, το οποίο ανυπομονώ να παρακολουθήσω. Το 2006 ο Στέλιος βραβεύτηκε στο Μέγαρο Μουσικής με το Βραβείο Θέλησης κατά την διάρκεια των "Leader of the Year Awards". Το DVD είναι από την τελετή απονομής και περιέχει την συγκινητική ομιλία της μητέρας του Στέλιου Αγλαίας Πισσή καθώς και συνέντευξη της στην τηλεόραση.

*Ο κ. Βασίλης Πετρούλεας είναι Δρ Φυσικός, Ερευνητής ΕΚΕΦΕ "Δημόκριτος"

**Πηγή: Περιοδικό "Η Δράση μας", τ. 454, Δεκ. 2007, σ. 388-390.